

ПРОБЛЕМА ІНВЕСТУВАННЯ СОЦІАЛЬНОГО РОЗВИТКУ ДОНЕЦЬКОГО РЕГІОНУ

Проблеми, що виникли сьогодні в економіці України, є результатом її нищівного реформування, невчасне вирішення яких може привести до непередбачуваних наслідків. Серед низки проблем, що виникають і загострюються саме в період ринкових перетворень в Україні, дуже важливою та актуальною є проблема соціального розвитку населення.

Інвестиції в людський капітал на сучасному етапі розвитку економіки набувають все більшого і більшого значення. Інвестування розвитку людського капіталу стає визначальним чинником національної конкурентоспроможності на сучасному етапі глобалізації та євроінтеграції. Від достатнього обсягу інвестицій в людський капітал залежить, чи зможе Україна скористатися з тих позитивів глобалізації та європейської інтеграції, які розширюють спектр можливостей для самореалізації індивіда та сприяють підвищенню продуктивності його праці, насамперед – у сфері інтелектуального виробництва. Крім того, інвестиції в людський капітал необхідно розглядати в контексті економічної та соціальної безпеки.

Отже, інвестиціями вважаються ті економічні ресурси, які направлені на збільшення реального капіталу суспільства, тобто на розширення чи модернізацію виробничого апарату. Це може бути пов'язано з придбанням нових машин, будинків, транспортних засобів, а також з будівництвом доріг, мостів та інших інженерних споруд. Сюди також треба включити витрати на освіту, наукові дослідження та підготовку кадрів. Ці витрати представляють собою інвестиції в «людський капітал», які на сучасному розвитку економіки набувають все більшого і більшого значення, тому що на сам кінець результатом людської діяльності виступають і будинки, і споруди, і машини, і устаткування, і найголовніше, основний фактор сучасного економічного розвитку – інтелектуальний продукт, який визначає економічне положення країни в світовій ієрархії держав. [1]

З поглибленням економічних та соціальних перетворень на порядку денному дедалі більшою мірою постають питання регіональної політики нашої держави. Проблеми соціально-економічного розвитку регіонів загострюються настільки швидко, що подальше затягування з їхнім вирішенням ставить під загрозу темпи економічного зростання та соціальну стабільність у державі. Розвиток – це багатоаспектний процес, що містить глибокі зміни в технічній, економічній, соціальній і політичній сферах. Для Донецької області в останній час найбільш гостро постає проблема саме соціального розвитку. Дана проблема не може бути вирішеною без залучення спеціальних економічних ресурсів, а саме – інвестицій.

Незважаючи на те, що Донецька область займає 2-е місце в Україні за рівнем заробітної плати та 1-е за рівнем пенсій, за комплексним показником людського розвитку область займає одне з останніх місць у державі. [3] Проведене

дослідження соціального розвитку Донецького регіону показало, що:

- протягом 2007-2011 років Донецький регіон за розміром наявного доходу на одну особу серед інших регіонів посів друге місце;
- основним джерелом доходів населення є заробітна платня;
- у Донецькому регіоні спостерігається найвищий рівень заборгованості заробітної платні;
- низький рівень захищеності умов праці.

Слабкі інвестиційні позиції окремих регіонів не дають змогу розширювати виробництво, відповідно не розвивається соціальна сфера. Регіони стають утриманцями щодо держави і не мають економічних стимулів розвивати свій господарський комплекс. Підвищення інвестиційної активності в країні безпосередньо пов'язане з гарантіями, які надає держава суб'єктам інвестиційної діяльності, і захистом інвестицій.

Отже, для реалізації довгострокової інвестиційної стратегії соціально-економічного розвитку України потрібно нарощування інвестиційних ресурсів, поліпшення структури інвестиційних джерел і оптимізація напрямів їх використання, відповідно до пріоритетів економічного зростання. Тому, залучення інвестиційних ресурсів для розвитку - одне з найголовніших завдань як на державному, так на регіональному і місцевому рівнях.

Незважаючи на прийняті законодавчі акти, нормативно-правовій базі, що регламентує процеси інвестиційної діяльності, не вистачає системності. Головним її недоліком є відсутність законодавчих актів, які б чітко прописували роль центральних та місцевих органів виконавчої влади й органів місцевого самоврядування у процесі залучення інвестицій. Такі повноваження є розмитими і визначаються у різних законодавчих актах, що зменшує ефективність їх виконання.

Сьогодні серед провідних інвесторів в Україні – російські, хоча наша країна для російського бізнесу є високоризиковою сферою вкладень. Це пов'язано з тим, що в Україні відсутня політична передбачуваність і економічна стабільність, відповідна інфраструктура для інвестицій.

Для створення сприятливого клімату в регіонах потрібно формування «прозорого» регіонального інвестиційного ринку; поєднання інвестицій з інноваціями завдяки вибору найбільш прогресивних проектів; раціональне розміщення інвестиційних проектів з урахуванням економічних та соціальних інтересів усіх його учасників.

Для того, щоб реально оцінити потенційні можливості регіону і запропонувати шляхи підвищення інвестиційної привабливості, потрібен моніторинг проблем, які стримують позитивний розвиток. Стратегічними завданнями створення конкурентного середовища, яке б сприяло припливу інвестицій, можуть стати:

- акумуляція коштів населення у рамках систем соціального та пенсійного страхування та їх спрямування на довгострокове кредитування інвестиційної діяльності; посилення інвестиційної активності населення та забезпечення гарантованого захисту їхніх заощаджень;

– розширення бази інвестиційних ресурсів, що спрямовуватимуться в інноваційну сферу, через механізми податкової, митної та регулятивної політики;
Таким чином, для поліпшення інвестиційного клімату в області потрібно:

- продовжити формування інвестиційного пакету, до якого входила б і соціально побутова інфраструктура;
- з метою сприяння реалізації інвестиційних проектів поєднувати інтелектуальний та підприємницький потенціал регіону;
- для оприлюднення інвестиційної привабливості окремих територій області розробити рейтинг їхньої інвестиційної привабливості.

Отже, для сталого розвитку регіону, пріоритетними напрямками розробки інвестиційної стратегії повинні бути: формування регіональної інноваційно-інвестиційної інфраструктури; активізація міжнародного та міжрегіонального співробітництва з метою посилення його економічної складової; посилення конкурентних переваг регіону; неперервне навчання та просвіта; створення сприятливого бізнес середовища; пошук перспективних партнерських регіонів і сфер взаємних інтересів; маркетинг території тощо.

Література

1. Мамалуй О.О. Основи економічної теорії: Підручник, - К, - 2006 р. //Перша українська електронна бібліотека підручників – Режим доступу: <http://pidruchniki.com.ua/10650913>
2. Чистов С.М., Никифоров А.Є., Куценко Т.Ф. Державне регулювання економіки: Навчальний посібник, - К.: КНЕУ, - 2004 – ст. 440;
3. <http://www.lcci.com.ua/opennews.php?id=10>
4. <http://www.ukrstat.gov.ua>.

Бурова Т.А., Бурова О.М.

МЕТОДИКА ОЦІНКИ ЕФЕКТИВНОСТІ МАРКЕТИНГОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ПЕРЕРОБНИХ ПІДПРИЄМСТВ

Маркетингова діяльність стає однією з найважливіших складових виробничо-господарської діяльності переробних підприємств. Ефективність маркетингової діяльності може визначатися на макрорівні усього аграрного сектору економіки (задоволення потреб населення країни у якісних продуктах харчування), на мезорівні (рівень обласного і районних АПК) та на макрорівні (рівень окремих підприємств). На останньому рівні ефективність визначається через сумарну результативність окремих підсистем і елементів системи маркетингу: аналітично-дослідницької, планової, збутової, комунікаційної та ін. Метою статті є аналіз комплексної оцінки маркетингової діяльності.

У світовій і вітчизняній практиці існує багато підходів до вирішення цієї проблеми. Оцінюються як напрями діяльності в цілому, так і окремі елементи комплексу маркетингу і їх складові: технології реалізації функцій, товарна та